

de dag dat...

'...Ik een motorongeluk kreeg'

Fietsen, wakeboarden, paragliden en rijden in een Ferrari. Roy Klaassen (28) doet het nog allemaal. Ondanks zijn dwarslaesie, die hij opliep bij een motorongeluk. 'Je hebt je geluk zelf in de hand.'

"Hoe de werkelijkheid tot me is doorgedrongen, weet ik niet meer precies. Mijn ouders zullen het me verteld hebben, beetje bij beetje. Op een zeker moment weet je wat er aan de hand is. Dat je nooit meer zult lopen. Dat besef overstijgt alles. Ik ben niet zo van het tonen van emoties. Maar als ik erbij stilsta, krijg ik nog de tranen in mijn ogen.

Het gebeurde op maandagmiddag 18 mei 2009. Ik had een weekje vrij maar wilde op mijn werk even mijn motor laten zien. Die had ik naar eigen ontwerp laten overspuiten. Ik weet nog toen ik het terrein afreed, dat ze zeiden: 'Doe je wel voorzichtig?' Vervolgens ben ik tweehonderd meter verderop tegen een auto geschoven. Die draaide vanuit een oprit zo de weg op. De bestuurder had me niet gezien. Ik weet er niks meer van. Het laatste wat ik me herinner, is dat 'doe je voorzichtig?'. Uit onderzoek is gebleken dat ik ongeveer zestig kilometer per uur reed, in de remmen ben gedoken en dat de botsing had kunnen

worden vermeden. Maar ik heb te hard geremd, van schrik vermoedelijk, waardoor de motor onderuit is gegaan. Vervolgens ben ik met mijn hoofd tegen de dorpel van die auto geschoven, uitgerekend het hardste deel van het voertuig.

Het is aan mijn helm te danken dat ik het ongeluk heb overleefd. Nu zijn drie wervels onder in mijn rug verbrijzeld, en mijn schouders. Verder waren alle ribben gekneusd, één rib gebroken en had ik twee klaplongen. Vrijwel alles is zo goed als hersteld, alleen die lage dwarslaesie niet. Daar kunnen ze niks aan doen."

Niet mijn schuld

"Toen ik uit het kunstmatig coma bijkwam, duurde het door de morfine een hele tijd voor ik wist hoe het zat. Ik had wel meteen zoiets van: met stilzitten kom je niet verder, overal is wel een oplossing voor, we gaan kijken wat er nog mogelijk is.

Het eerste wat ik heb uitgezocht, is of ik weer op de motor kon. Na twee weken zoeken op internet begreep ik dat je met een dwarslaesie kunt lessen op een motor met zijspan. Toen dacht ik: dat wil ik, dat gaat gebeuren. Verder zag ik op tv dat je in Oostenrijk een Ferrari met handgas kunt huren. Heb ik vorig jaar gedaan, met mijn vader. Twee dagen cruisen door de Oostenrijkse Alpen.

Er kan nog zoveel. Ik kan nu weer fietsen, op een ligfiets. Verder deed ik vroeger aan waterskiën. Dat is wakeboarden geworden maar dan niet staand maar zittend op een stoel. En ik heb voor het eerst van mijn leven aan paragliden gedaan, in een tandemvlucht. Verder volg ik met veel belangstelling de ontwikkelingen rond robotbenen. Ik sta op de wachtlijst bij het revalidatiecentrum. De schuld van het ongeluk ligt bij de automobilist. Hij had net een brief op de bus gedaan, en reed met zijn zontje op de achterbank de parkeerplaats van TNT Post af. Ik heb hem gesproken, tijdens de rechtszaak die het Openbaar Ministerie tegen hem was begonnen. Hij kwam meteen op me af. Een faire kerel. Het speet hem ongelooflijk. De tranen stonden hem in de ogen. Dat heeft me goed gedaan, te zien dat het ongeluk hem niet onberoerd liet. Ik heb het hem ook kunnen vergeven. Je weet zelf ook wel dat je af en toe niet oplet. Een ongeluk zit in een klein hoekje. Het kan iedereen overkomen.

Over doorzetten en weer genieten van het leven

Van mijn plan later voor een auto-importeur bij de storingsdesk te gaan werken, is niks overgebleven. Die droom heb ik moeten loslaten. Dat vind ik wel erg ja, dat je zoiets uit handen moet geven. Ik heb er tenslotte voor gestudeerd. Dan is het frustrerend als je bepaalde klussen aan een ander moet overlaten die het misschien niet eens kan. Maar het zijn kortdurende frustraties. Het is mijn taak me daar overheen te zetten."

Meer genieten

"Net na het ongeluk dacht ik: zal ik ooit nog iemand vinden die hiermee om kan gaan? Gek genoeg had ik de avond ervoor afgesproken met Mya. Met haar had ik in 2007 al eens een half jaar gedatet. We hadden nog niks, maar ze is continu langs geweest in het ziekenhuis, en daarna ook. Op den duur begreep ik dat ze behoorlijk gek op me moest zijn. Ze zei ook:

'Er kan nog zoveel. Ik kan weer fietsen, op een ligfiets'

'Voor mij ben je nog steeds dezelfde Roy'. Ik was in het begin wel bang dat ze het deed omdat ze me zielig vond. En ik was bang dat ik haar niet alles kon geven wat een gewone man wel kan. Maar met de tijd, en met praten zijn die zorgen verdwenen. Natuurlijk levert mijn beperking ergernissen op. Dat je met je rolstoel overal tegenop rijdt, dat irriteert enorm. En alles valt van je schoot. Dat

is het ergste wat ik nu continu meemaak. Even een glas naar buiten brengen en ja hoor, daar ligt de helft weer in je schoot. Effe is er niet meer bij. Wat vroeger makkelijk was, vergt nu tijd. Dat is met heel veel dingen zo. Het ergste vind ik nog dat ik in sommige opzichten afhankelijk ben van anderen. Dat is wel eens slikken.

Wat is aanvaarden? Je moet ermee leren leven. En het levert ook iets op. Je krijgt een andere kijk op het leven.

Leert bepaalde zaken meer te waarderen. Je familie, je vrienden. Leert meer te genieten van dingen. Vroeger kon ik me druk maken om de regen. Nu ben ik blij dat ik de regen nog kan voelen. Uiteindelijk zoek je je geluk zelf op." ■

Roy Klaassen, 28 jaar, woont samen, geen kinderen, diagnosespecialist in de autobranche.

23

TEKST PAUL VREULS

